

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS
2005 m. rugsėjo 13 d. *

Byloje T-72/04

Sonja Hosman-Chevalier, Europos Bendrijų Komisijos pareigūnė, gyvenanti Briuselyje, atstovaujama advokatų J.-R. García-Gallardo Gil-Fournier, E. Wouters ir A. Sayagués Torres

ieškovė,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą J. Currall ir M. Velardo, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

dėl prašymo panaikinti 2003 m. spalio 29 d. Komisijos sprendimą atsisakyti paskirti ieškovei ekspatriacijos išmoką, numatytą Europos Bendrijų pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnyje, bei mokėti su ja susijusias išmokas,

* Proceso kalba: prancūzų.

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(pirmoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas J. D. Cooke, teisėjai R. García-Valdecasas ir V. Trstenjak,

posėdžio sekretorius I. Natsinas, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. balandžio 5 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Teisės aktai

- 1 Šioje byloje taikomos Europos Bendrijų pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – Pareigūnų tarnybos nuostatai) redakcijos 69 straipsnis numato, kad ekspatriacijos išmoka yra 16 % visos bazinio darbo užmokesčio namų ūkio išmokos ir išmokos vaikui išlaikyti, į kurias pareigūnas turi teisę, dydžio.

- 2 Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalis numato, kad ekspatriacijos išmoka, sudaranti 16 % bazinės mėnesinės algos, namų ūkio išmokos ir išmokos vaikui išlaikyti bendros sumos, mokama:

„a) pareigūnams:

- kurie nėra ir niekada nebuvo valstybės, kurios teritorijoje yra jų darbo vieta, piliečiai,

ir

- kurie penkerių metų laikotarpį, pasibaigusį prieš šešis mėnesius iki įsidarbinimo, nuolat negyveno ir neužsiėmė savo pagrindine veikla tos valstybės europinėje teritorijoje. Taikant šią nuostatą, neatsižvelgiama į aplinkybes, kylančias dėl darbo kitos valstybės naudai arba tarptautinėje organizacijoje,

<...>“

- 3 Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 5 straipsnio 1 dalies pirmoji pastraipa nustato, kad įsikūrimo išmoka, lygi dviejų mėnesių baziniam darbo užmokesčiui tuo atveju, kai pareigūnas turi teisę gauti šeimos pašalpą, arba vieno mėnesio baziniam

darbo užmokesčiui kitais atvejais, mokama nuolatinės pareigas einančiam pareigūnui, kuris pateikia įrodymų, kad siekdamas laikytis Tarnybos nuostatų 20 straipsnio reikalavimų, turėjo pakeisti savo gyvenamąją vietą. Galiausiai pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 10 straipsnio 1 dalies pirmąją pastraipą, kai pareigūnas pateikia įrodymų turįs pakeisti gyvenamąją vietą tam, kad galėtų įvykdyti Tarnybos nuostatų 20 straipsnio reikalavimus, jis nustatytą laikotarpį turi teisę gauti dienpinigius.

Ieškinio faktinės aplinkybės

- 4 Ieškovė, Austrijos pilietė, iki 1995 m. gegužės 14 d. mokėsi ir dirbo Austrijoje. Nuo 1995 m. gegužės 15 d. iki 1996 m. kovo 17 d. ji dirbo Belgijoje Briuselyje įsikūrusiame Tirolio žemės biure (vok. *Verbindungsbüro des Landes Tyrol*).
- 5 1996 m. kovo 18 d.–2002 m. lapkričio 15 d. ieškovė dirbo Austrijos Respublikos nuolatinėje atstovybėje Europos Sąjungoje Briuselyje. Būdamą personalo narė ji pirmiausia dirbo Federalinių žemių biure (vok. *Verbindungstelle der Bundesländer*; toliau – *VB*), o vėliau – Austrijos profesinių sąjungų federacijoje (vok. *Österreichischer Gewerkschaftsbund*, toliau – *OGB*).
- 6 2002 m. lapkričio 16 d. ieškovė pradėjo dirbti Komisijoje pareigūne. Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto antroje įtraukoje nurodytas penkerių metų laikotarpis, t. y. ataskaitinis laikotarpis, į kurį atsižvelgiama skiriant ekspatriacijos išmoką, buvo skaičiuojamas nuo 1997 m. gegužės 16 d. iki 2002 m. gegužės 15 dienos.

- 7 2003 m. balandžio 8 d. Komisijos administracijos ir personalo generalinis direktoratas (GD) pranešimu informavo ieškovę, kad jai ekspatriacijos išmoka negali būti paskirta.

- 8 2003 m. liepos 7 d. ieškovė, remdamasi Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalimi, dėl šio 2003 m. balandžio 8 d. pranešimo pateikė skundą. 2003 m. rugpjūčio 14 d. elektroniniu paštu bei 2003 m. rugsėjo 11 d. faksu ji persiuntė du šio skundo priedus.

- 9 2003 m. spalio 29 d. priimtu dokumentu, apie kurį ieškovė sužinojo 2003 m. lapkričio 3 d., Paskyrimų tarnyba jos skundą atmetė.

- 10 Iš šio sprendimo matyti, kad sprendimas atsisakyti paskirti ieškovei ekspatriacijos išmoką ir su ja susijusias išmokas buvo iš esmės grindžiamas tuo, kad jos ataskaitiniu laikotarpiu Briuselyje vykdyta profesinė veikla negalėjo būti prilyginta „darbui kitos valstybės naudai“, t. y. Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkte numatyta išimčiai. Paskyrimų tarnyba nusprendė, kad nors VB patalpos yra Austrijos Respublikos nuolatinės atstovybės patalpose, vis dėlto tai yra atskiras žemėms priklausantis subjektas, skirtas ginti ne *Bund* (Federalinės valstybės), o žemių interesus. Dėl *OGB*, iš ieškovės pateiktų dokumentų, ypač iš darbo sutarties, matyti, kad joje nėra minimas ryšys su Austrijos Respublika, dėl kurio *OGB* atliekamas darbas galėtų būti laikomas darbu šios valstybės naudai.

Procesas ir šalių reikalavimai

- 11 Ieškovė pareiškė šį ieškinį, kurį Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2004 m. vasario 20 dieną.

- 12 2004 m. birželio 10 d. Pirmosios instancijos teismas pagal Procedūros reglamento 47 straipsnio 1 dalį nusprendė, kad antrą kartą keistis pareiškimais nėra reikalinga, nes jau turima bylos medžiaga yra pakankamai išsami ir leidžia šalims vykstant žodinei proceso daliai išdėstyti savo teisinius pagrindus bei argumentus; ieškovė dėl tokio sprendimo neprieštaravo.

- 13 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu Pirmosios instancijos teismas (pirmoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį. Panaudodamas proceso organizavimo priemonę Pirmosios instancijos teismas pareikalavo, kad ieškovė pateiktų tam tikrus dokumentus. Ieškovė šį reikalavimą įvykdė per nustatytą terminą.

- 14 Šalys buvo išklaustos ir jos atsakė į Pirmosios instancijos teismo pateiktus klausimus 2005 m. balandžio 5 d. vykusiame posėdyje. Per šį posėdį Pirmosios instancijos teismas, panaudodamas proceso organizavimo priemonę, nusprendė prie bylos medžiagos prijungti Komisijos atsakymą į ieškinį ir jos dubliką, kurie buvo gauti byloje T-83/03, *Salazar Brier prieš Komisiją*. Dėl šių dokumentų šalys buvo išklaustos.

15 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

- panaikinti 2003 m. spalio 29 d. Sprendimą atsisakyti jai paskirti ekspatriacijos išmoką ir su ja susijusias išmokas,

- priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

16 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

- ieškinį atmesti kaip nepagrįstą,

- priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl bylos dalyko

17 Nors iš ieškinyje pateiktų reikalavimų aišku, kad šiuo ieškiniu ieškovė siekia panaikinti 2003 m. spalio 29 d. Komisijos sprendimą atmesti jos 2003 m. liepos 7 d. skundą, pateiktą pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalį dėl 2003 m. balandžio 8 d. Sprendimo, iš nusistovėjusios Pirmosios instancijos teismo praktikos aišku, kad ieškinyje Pirmosios instancijos teisme pareikštas dėl asmens nenaudai

priimto akto, kuris buvo skųstas atmetu skundu (1997 m. liepos 9 d. Pirmosios instancijos teismo Sprendimo *Echauz Brigaldi ir kt. prieš Komisiją* T-156/95, Rink. VT p. I-A-171 ir II-509, 23 punktas ir 1999 m. gruodžio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Latino prieš Komisiją*, T-300/97, Rink. VT p. I-A-259 ir II-1263, 30 punktas). Iš to darytina išvada, kad taip pat siekiama panaikinti 2003 m. balandžio 8 d. Komisijos sprendimą atsisakyti paskirti ieškovei ekspatriacijos išmoką ir su ja susijusias išmokas.

Dėl teisės

- 18 Grįsdama savo ieškinį ieškovė nurodo tris pagrindus. Pirmasis pagrindas pateiktas dėl klaidingo faktinių aplinkybių vertinimo, antrasis – dėl Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto pažeidimo ir galiausiai trečiasis – dėl vienodo požiūrio principo pažeidimo.
- 19 Pirmiausia nagrinėtinas antrasis pagrindas dėl Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto pažeidimo.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo, grindžiamo Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto pažeidimu

Šalių argumentai

- 20 Ieškovė tvirtina, kad Komisija padarė teisės klaidą patvirtindama, jog jos atliekamas darbas VB ir OGB Austrijos Respublikos nuolatinėje atstovybėje Europos Sąjungoje

nėra laikomas darbu kitos valstybės naudai, kuriam pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punktą būtų taikoma išimtis.

- 21 Pirmiausia ieškovė tvirtina, kad Komisija klaidingai aiškina Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnyje įtvirtintą valstybės sąvoką. Ji dirbo Austrijos Respublikos naudai, nesvarbu, su kuriuo konkrečiu padaliniu ją siejo darbo santykiai. Ieškovė pažymi, kad Pareigūnų tarnybos nuostatai vertinant ataskaitinį laikotarpį nustatė „darbu kitos valstybės naudai“ taikomą išimtį. Todėl tai, ar dirbama ministerijoje, ar kitoje administracinės valdžios institucijoje, neturi reikšmės, nes lemianti aplinkybė yra tai, kad dirbama kitos valstybės naudai. Ieškovės manymu, kadangi ne tik Austrijos Respublika, bet ir Belgijos Respublika pripažino, kad ji priskiriama Austrijos Respublikos nuolatinės atstovybės Europos Sąjungoje administracinio techninio personalo nariams, Komisija negalėjo priimti kitokio sprendimo.
- 22 Antra, ieškovė teigia, kad Komisijos teiginys, jog Austrijos Respublikos atstovybė tik leido visiškai nuo šios valstybės nepriklausomoms organizacijoms *VB* ir *OGB* įsikurti jos patalpose, prieštarauja Komisijos pozicijai, kurios ji iki šiol laikėsi nuolatinėje atstovybėje atliekamo darbo atžvilgiu. Austrijos Respublikos nuolatinė atstovybė visą *VB* ir *OGB* personalą akreditavo Belgijos protokolo tarnyboje. *VB* vykdė užduotis, kurias Austrijos Respublika jai paskyrė pagal konstituciją. *OGB* yra Austrijos socialiniai partneriai, kurie dalyvauja valstybės įstatymų leidyboje teikdami savo pasiūlymus dėl įstatymų projektų arba kitų politinių projektų, todėl jų darbuotojai priklauso atstovybės personalui, kuris pavaldus Austrijos ambasadoriui. Todėl ieškovė daro išvadą, kad darbas *VB* ir *OGB* Austrijos Respublikos nuolatinės atstovybės patalpose turi būti laikomas „darbu kitos valstybės naudai“ Pareigūnų nuostatų VII priedo 4 straipsnio prasme.

- 23 Komisija tvirtina, kad šis pagrindas atmestinas, nes darbo laikas *VB* ir *OGB* negali būti pripažįstamas „darbu kitos valstybės naudai“ Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalyje numatytos išimties taikymo prasme.
- 24 Komisija tvirtina, kad sąvoka „darbas kitos valstybės naudai“, siekiant išvengti skirtumų, turi būti aiškinama savarankiškai, neatsižvelgiant į šiuo klausimu besiskiriančią nacionalinę teisę, kaip Teisingumo Teismas patvirtino 2001 m. gegužės 31 d. Sprendime *D ir Švedija prieš Tarybą* (C-122/99 P ir C-125/99 P, Rink. p. I-4319, 11 punktas). Vadovaujantis tokiu požiūriu siekiama išvengti toje pačioje institucijoje dirbančių asmenų skirtingo vertinimo, kuris atsirastų, jei būtų manoma, kad ši sąvoka daro nuorodą į skirtingas nacionalinės teisės sistemas. Siūlomas griežtas aiškinimas atitiktų Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio *ratio legis*, o ieškovės siūlomas aiškinimas reikštų, kad visi viešieji arba privatus asmenys, kuriems centrinė vyriausybė perdavė dalį vidinės kompetencijos, būtų laikomi „valstybe“, nors Bendrijos teisės aktų leidėjas to daryti neketino. Kai įstatymų leidėjas pradėjo naudoti „valstybės“ sąvoką, jau egzistavo federacinės valstybės, todėl jei jis būtų norėjęs šią sampratą praplėsti ir į ją įtraukti politinius padalinius arba nagrinėjamoje nuostatoje nurodytas regionų savivaldos institucijas, jis tai būtų padaręs visiškai aiškiai.
- 25 Dėl darbo *VB* Komisija pabrėžia, kad nors Austrijos žemėms pagal Konstituciją yra tiesiogiai perduoti platūs įgaliojimai, tai nereiškia, kad žemės yra valstybės Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnyje numatytos išimties prasme. Komisijos teigimu, tik darbas institucijoje, kurios veikla daro poveikį visoje valstybės teritorijoje, gali būti laikomas kitos valstybės naudai atliekamu darbu. Tai žemių atvejui nėra taikoma, nes jų paskirtis – vykdyti įgaliojimus savo teritorijos ribose ir visais atvejais vadovaujantis tik šios teritorijos interesais. Taip pat iš to, kad dirbdama *VB* ji turėjo diplomatinį statusą, ieškovė negalėjo daryti išvados, jog šis subjektas laikytinas valstybe. Iš tikrųjų ji neturėjo tikro diplomato statuso, nes buvo administracinio techninio personalo narė ir, be to, ji netgi neteigė, kad turėjo

diplomatinį statusą pagal 1961 m. balandžio 18 d. Vienos konvenciją dėl diplomatinų santykių, o tik kai kurias su šiuo statusu susijusias lengvatas.

- 26 Dėl darbo *OGB* Komisija mano, kad ši institucija atstovauja išimtinai privatiems asmenims.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 27 Pagal nusistovėjusią Pirmosios instancijos teismo praktiką ekspatriacijos išmoka suteikiama siekiant padengti išlaidas, atsiradusias nuolat vykdant funkcijas valstybėje, su kuria pareigūno iki jam pradėdant eiti pareigas nesieja ilgalaikiai ryšiai (1993 m. kovo 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Vardakas prieš Komisiją*, T-4/92, Rink. p. II-357, 39 punktas; 1995 m. gruodžio 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Diamantaros prieš Komisiją*, T-72/94, Rink. VT p. I-A-285 ir II-865, 48 punktas ir 1999 m. rugsėjo 28 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *J prieš Komisiją* T-28/98, Rink. VT p. I-A-185 ir II-973, 32 punktas). Siekdamas nustatyti tokius ilgalaikius ryšius ir neatimti iš pareigūno teisės į ekspatriacijos išmoką, įstatymų leidėjas nustatė reikalavimą, kad pareigūno nuolatinė gyvenamoji vieta būtų laikoma darbo vietos valstybė, kurioje jis vykdė pagrindinę profesinę veiklą penkerius metus (minėto sprendimo *Diamantaros prieš Komisiją* 48 punktas).
- 28 Taip pat pažymėtina, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto antroje įtraukoje numatyta išimtis yra taikoma pareigūnams, kurie per penkerių metų ataskaitinį laikotarpį, pasibaigusį prieš šešis mėnesius iki įsidarbinimo, dirbo kitos valstybės naudai arba tarptautinėje organizacijoje. Ši išimtis grindžiama tuo, kad esant tokioms sąlygomis šie pareigūnai dėl laikinojo darbo šioje valstybėje pobūdžio negali būti laikomi užmezgusiais ilgalaikius ryšius su darbo vietos valstybe (1981 m. sausio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Vutera prieš Komisiją*, 1322/79, Rink. p. 127, 8 punktas ir 1985 m. gegužės 2 d. Sprendimo *De Angelis prieš Komisiją*, 246/83, Rink. p. 1253, 13 punktas).

- 29 Kyla klausimas, ar ieškovės darbą Austrijos Respublikos nuolatinėje atstovybėje Europos Sąjungoje Briuselyje ataskaitiniu laikotarpiu galima laikyti, kaip teigia ieškovė, darbu kitos valstybės naudai Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto prasme. Šiame straipsnyje įtvirtinta valstybės sąvoka apima valstybę kaip juridinį asmenį ir tarptautinės teisės požiūriu vieningą darinį kartu su jo valdymo institucijomis.
- 30 Neginčytina, kad darbas tokiose institucijose, pavyzdžiui, valstybės narės nuolatinėje atstovybėje prie Europos Sąjungos arba valstybės ambasadoje, pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnį yra laikomas darbu kitos valstybės naudai.
- 31 Šiuo atveju iš bylos medžiagos matyti, kad visą atskaitinį laikotarpį, t. y. nuo 1997 m. gegužės 16 d. iki 2002 m. gegužės 15 d. ieškovė dirbo Austrijos Respublikos nuolatinėje atstovybėje prie Europos Sąjungos Briuselyje ir buvo šios atstovybės personalo narė.
- 32 Tai patvirtina 2002 m. rugpjūčio 7 d. Austrijos Respublikos nuolatinės atstovybės prie Europos Sąjungos pažyma, kurioje nurodoma, kad ieškovė ataskaitiniu laikotarpiu, t. y. nuo „1996 m. kovo 18 d. buvo (Austrijos Respublikos) nuolatinės atstovybės Europos Sąjungoje administracinio ir techninio personalo narė“.
- 33 1996 m. kovo 9 d. Austrijos Respublikos nuolatinės atstovybės laiškas, skirtas Belgijos Karalystės užsienio reikalų, prekybos ir bendradarbiavimo ministerijai, patvirtina, kad atstovybė Belgijos valdžios institucijų prašė išduoti ieškovei specialią tapatybės kortelę, nes 1996 m. kovo 18 d. ji pradės dirbti šioje atstovybėje. 1996 m. balandžio 26 d. Belgijos užsienio reikalų ministerija laišku patvirtino, kad Belgijos valdžios institucijos Austrijos Respublikos nuolatinėi atstovybei išdavė specialią asmens tapatybės kortelę ieškovės vardu. Prie šio laiško buvo pridėta kopija ieškovės

tapatybės kortelės, išduotos 1996 m. balandžio 16 d. ir galiojusios iki 2000 m. balandžio 16 d., kurioje įrašyta, kad ieškovė yra Austrijos Respublikos nuolatinės atstovybės techninio ir administracinio personalo narė. Be to, iš vėliau ieškovei išduotų specialių asmens tapatybės kortelių aišku, kad šios kortelės galiojimas buvo pratęstas iki 2003 m. balandžio 16 dienos.

34 2003 m. sausio 21 d. Belgijos valdžios institucijoms perduotas Austrijos Respublikos nuolatinės atstovybės laiškas patvirtina, jog atstovybė Belgijos užsienio reikalų ministerijai nurodė, kad „(ieškovė), atstovybės administracinio techninio personalo narė, išėjo iš darbo atstovybėje, todėl ši speciali asmens tapatybės kortelė buvo grąžinta“.

35 Galiausiai 1997 m. rugpjūčio 7 d. ieškovė, kaip Austrijos Respublikos nuolatinės atstovybės administracinio ir techninio personalo narė, Belgijos valdžios institucijoms pateikė prašymą atleisti ją nuo pridėtinės vertės mokesčio (PVM), įsigijus tam tikrų asmeninio naudojimo prekių ir pasinaudojus tam tikromis paslaugomis. Be to, Briuselio sostinės regiono finansų ministerijos administracijos laiške buvo nurodyta, kad 1997 m. ieškovė yra atleidžiama nuo regioninių nekilnojamojo turto mokesčių, nes jai buvo taikoma 1961 m. balandžio 18 d. Vienos konvencija dėl diplomatinių santykių.

36 Todėl iš visų šių aplinkybių neabejotinai darytina išvada, kad ieškovė buvo Austrijos Respublikos nuolatinės atstovybės personalo narė, kad ji pakluso hierarchinei ambasadoriaus, nuolatinio Austrijos Respublikos atstovo Europos Sąjungoje, valdžiai ir kad jos statusas buvo toks pats, kaip ir kitų šioje atstovybėje dirbančių pareigūnų. Todėl ataskaitiniu laikotarpiu ieškovės vykdytas darbas Austrijos Respublikos nuolatinėje atstovybėje turi būti laikomas darbu kitos valstybės naudai.

- 37 Tokios išvados nepaneigia Komisijos argumentai, kad ieškovė, dirbdama šioje nuolatinėje atstovybėje, dirbo ne Austrijos Respublikoje, o *VB* ir *OBG*, t. y. institucijose, kurių paskirtis – ginti žemių ir valstybės profesinių sąjungų interesus.
- 38 Grįsdama savo teiginį Komisija pateikė keletą argumentų, paremtų Austrijos žemių, *VB* ir *OBG* suteiktos kompetencijos poveikiu bei turiniu ir jų santykiais su valstybe pagal Austrijos vidaus teisę.
- 39 Komisijos argumentas yra atmestinas.
- 40 Šis argumentas grindžiamas iš Austrijos nacionalinės teisės išvedamais pagrindais, todėl jis prieštarauja vienodam Bendrijos teisės taikymui ir lygybės principui, iš kurių išplaukia, kad Bendrijos teisės nuostatos, kurioje nedaroma aiški nuoroda į valstybių narių teisę tam, kad apibrėžtų jos prasmę ir apimtį, turinys paprastai visoje Bendrijoje aiškinamas savarankiškai ir vienodai, atsižvelgiant ir į šios nuostatos kontekstą, ir nagrinėjama teisės aktais siekiamą tikslą. Net jei nėra tokios konkrečios nuorodos, Bendrijos teisės taikymas gali pareikalauti, kad prineikus būtų remiamasi valstybių narių teise, kai Bendrijos teismas, savarankiškai aiškindamas atitinkamą nuostatą, negali, remdamasis Bendrijos teise arba bendraisiais Bendrijos teisės principais, patikslinti nuostatos turinio bei apimties (1984 m. sausio 18 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ekro*, 327/82, Rink. p. 107, 11 punktas; 1992 m. gruodžio 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Diaz García prieš Parlamentą*, T-43/90, Rink. p. II-2619, 36 punktas; 1999 m. sausio 28 d. Sprendimo *D prieš Tarybą*, T-264/97, Rink. VT p. I-A-1 ir II-1, 26 ir 27 punktai, kuriuos patvirtino minėtas sprendimas *D ir Švedija prieš Tarybą*). Šiuo atveju nuoroda į Austrijos teisę nėra būtina, nes nėra ginčijama, ar valstybės narės nuolatinė atstovybė Europos Sąjungoje yra valstybės institucija Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto prasme.

41 Be to, pati Komisija prieštarauja šiam savo teiginiui nurodydama, kad siekiant išvengti skirtumų sąvoka „darbas kitos valstybės naudai“ aiškintina neatsižvelgiant į besiskiriančią nacionalinę teisę, kaip Teisingumo Teismas patvirtino minėtame sprendime *D ir Švedija prieš Tarybą* (11 punktas). Taip pat tokiam teiginiui iš esmės prieštarauja jos pačios pozicija, pateikta Pirmosios instancijos teisme nagrinėjant bylas dėl tokio pat klausimo kaip ir šioje byloje. Byloje T-83/03, *Salazar Brier prieš Komisiją* Komisija 2003 m. rugsėjo 30 d. gautame atsakyme į dubliką tvirtino, kad į Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 straipsnio sąvoką „valstybė“ patenka ir tokios institucijos kaip nuolatinės atstovybės Europos Sąjungos ir kad tokios išvados taikomos neatsižvelgiant į juose dirbančių asmenų atliekamas funkcijas. Iš tikrųjų ji tvirtino, kad norint taikyti Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 straipsnio 1 dalies a punkto antrą įtrauką nėra reikalo nagrinėti konkrečiam nuolatinėje atstovybėje dirbančiam pareigūnui patikėtų atlikti funkcijų turinio, jei įrodoma, kad pareigūnas dirbo šioje institucijoje ir kad ši institucija patenka į Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 straipsnio 1 dalies a punkto antroje įtraukoje įtvirtintą sąvoką „valstybė“.

42 Todėl, kad asmeniui būtų taikoma Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkte numatyta išimtis, pakanka, kad jis dirbtų institucijoje, kuri pagal pirmiau minėtą nuostatą priskiriama valstybei, pavyzdžiui, nuolatinėje atstovybėje, neatsižvelgiant į konkrečių vykdomų funkcijų pobūdį. Kitu atveju reikėtų vykdyti išsamią užduočių bei funkcijų analizę pagal nacionalinę teisę, o tai prieštarautų pirmiau nurodytiems reikalavimams. Juolab kad kiekviena valstybė pati savarankiškai sprendžia dėl, jos manymu, tinkamiausio savo tarnybų darbo organizavimo ir nustato pareigūnams bei darbuotojams pavedamus tikslus ir funkcijas.

43 Iš to, kas pasakyta pirmiau, ir nesant reikalo nagrinėti kitų nacionaline Austrijos teise grindžiamų Komisijos argumentų, darytina išvada, jog ieškovės darbas Austrijos Respublikos nuolatinėje atstovybėje ataskaitiniu laikotarpiu turi būti laikomas darbu kitos valstybės naudai Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio prasme.

Todėl pagal šią nuostatą į tuos metus nereikia atsižvelgti. Kadangi ieškovė Austrijos Respublikos nuolatinėje atstovybėje dirbo nuo 1996 m. kovo 18 d. ir visą ataskaitinį laikotarpį, turi būti vertinamas penkerių metų laikotarpis nuo 1991 m. kovo 18 d. iki 1996 m. kovo 17 dienos.

- 44 Taigi šiuo klausimu pakanka pripažinti, kad iki 1995 m. gegužės 15 d., kai ji buvo perkelta dirbti į Tirolio žemės biurą, ieškovė Belgijoje negyveno ir nevykdė joje jokios darbinės veiklos. Todėl, kadangi ieškovė penkerius metus, kaip numato Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnis, nuolat negyveno Belgijoje, ji atitinka ekspatriacijos išmokos skyrimo sąlygas.
- 45 Iš to, kas pasakyta pirmiau, išplaukia, kad atsisakydama neatsižvelgti į laikotarpį, kurį ieškovė dirbo Austrijos Respublikos nuolatinėje atstovybėje, ir dėl to nusprenddama, jog ji neatitiko Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkte nustatytų ekspatriacijos išmokos paskyrimo sąlygų, Komisija suklydo.
- 46 Todėl antrasis ieškinio pagrindas dėl Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio pažeidimo laikytinas pagrįstu.
- 47 Todėl nesant reikalo nagrinėti kitų ieškinio pagrindų, kuriais remiasi ieškovė, šis ieškinytis pripažintinas pagrįstas ir skundžiamai sprendimai, kuriais ieškovei atsiskai-
koma paskirti ekspatriacijos išmoka, yra naikintini.

Dėl su ekspatriacijos išmoka susijusių išmokų

Šalių argumentai

- 48 Ieškovė nurodo, kad jeigu bus pripažinta jos teisė į ekspatriacijos išmoką, ji reikalauja taikyti 1998 m. gegužės 28 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Komisija prieš Lozano Palacios* (C-62/97 P, Rink. p. I-3273) nustatytą taisyklę, kad teisė į dienpinigius bei teisė į įsikūrimo išmoką priklauso automatiškai.
- 49 Komisija mano, kad šioje byloje ši Pirmosios instancijos teismo praktika nėra taikytina, nes ieškovė neturi teisės į ekspatriacijos išmoką.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 50 Pirmosios instancijos teismas nurodo, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 5 straipsnio 1 dalies pirmoji pastraipa nustato, jog įsikūrimo išmoka lygi dviejų mėnesių baziniam darbo užmokesčiui tuo atveju, kai pareigūnas turi teisę gauti šeimos pašalpą, arba vieno mėnesio baziniam darbo užmokesčiui, pareigūnui neturint teisės į šią išmoką, jei jis atitinka vieną šių alternatyvių reikalavimų t. y. arba atitinka reikalavimą paskirti ekspatriacijos išmoką, arba įrodo, kad siekdamas įgyvendinti Pareigūnų tarnybos nuostatų 20 straipsnio reikalavimus, jis turėjo pakeisti savo gyvenamąją vietą (1996 m. gruodžio 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Lozano Palacios prieš Komisiją*, T-33/95, Rink. VT p. I-A-575 ir II-1535, 57 ir 58 punktai, patvirtinti Teisingumo Teismo sprendimu pateikus apeliacinį skundą – minėto sprendimo *Komisija prieš Lozano Palacios* 20–22 punktai).

- 51 Todėl, kadangi Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 5 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta teisė į įsikūrimo išmoką suteikiama pareigūnui, atitinkančiam nustatytus reikalavimus paskirti ekspatriacijos išmoką, pripažintina, kad ieškovė turėjo teisę į įsikūrimo išmoką.
- 52 Dėl dienpinių pažymėtina, kad ši išmoka nėra susijusi su ekspatriacijos išmoka ir kad pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 10 straipsnio 1 dalį ji suteikiama, tik kai pareigūnas pateikia įrodymų, jog norėdamas įvykdyti Tarnybos nuostatų 20 straipsnio reikalavimus jis turi pakeisti gyvenamąją vietą. Pateikdama administracinį skundą ieškovė šios išmokos paskirti neprašė, todėl reikalavimas paskirti šią išmoką yra nepriimtinas.
- 53 Iš to, kas pasakyta pirmiau, darytina išvada, kad ginčijami sprendimai panaikintini tiek, kiek jie susiję su atsisakymu paskirti ieškovei įsikūrimo išmoką.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 54 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija pralaimėjo bylą, ji turi padengti ieškovės išlaidas pagal jos pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (pirmoji kolegija)

nusprendžia:

- 1. Panaikinti 2003 m. balandžio 8 d. Sprendimą ir 2003 m. spalio 29 d. Sprendimą tiek, kiek jie susiję su atsisakymu paskirti ieškovei Europos Bendrijų pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkte numatytą ekspatriacijos išmoką bei to paties priedo 5 straipsnyje numatytą įsikūrimo išmoką.**
- 2. Atmesti likusią ieškinio dalį.**
- 3. Komisija padengia visas bylinėjimosi išlaidas.**

Paskelbta 2005 m. rugsėjo 13 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Cooke

García-Valdecasas

Trstenjak

Kancleris

Pirmininkas

H. Jung

J. D. Cooke